

modernisering af dem vil betegne et tilbage-skridt.

De kortrækkende landbaserede kernevåben udgør en særlig fare ved at kunne udløse brug af kernevåben og lede til altomfattende kernevåbenkrig, idet deres fremskudte placering og integration med konventionelle styrker betyder, at der i en krigs første fase vil være risiko for, at indsættelse bliver anset for nødvendig. Hermed åbnes risikoen for, at dette kan føre til en omfattende udveksling af kernevåben med katastrofale følger.

Forøgelse af de kortrækkende kernevåbens rækkevidde vil måske virke modificerende i forhold til nogle af disse problemer, men til gengæld vil andre opstå.

For det første bliver risikoen for forkøbslag større, da det med de nye, præcise våben vil være muligt at ramme lufthavne, kommando-, kontrol-, kommunikations- og efterretningssystemer samt større styrkekoncentrationer dybt inde på modpartens territorium. Selve styrkestrukturens udseende og specifikt tilstedeværelsen af relativt langtrækkende, meget præcise våben (moderniserede kortrækkende kernevåben) vil derved have en egen eskalationsvirkning på krise eller krig.

For det andet vil forøgelse af Lance-missilernes rækkevidde til ca. 450 km ikke give mulighed for at ramme den formodede egentlige aggressor (Sovjetunionen). De vil stadig hovedsagelig kun kunne ramme tysk (Forbundsrepublikkens og DDR's) territorium.

Landbaserede missiler med en rækkevidde på ca. 450 km vil imidlertid af Warszawapagten kunne ses som en betydelig militær trussel, idet de vil kunne nå de militært set vigtige overførselssteder over Oder-floden.

For det tredje må det ikke glemmes, at INF-traktaten var anledning til, at sovjetiske SS-23-missiler med en rækkevidde på 500 km blev elimineret, og at ingen af Warszawapagten kortrækkende kernevåben har en rækkevidde på over 300 km (Scud). Desuden har Warszawapagten sidst moderniserede kernevåbenmissil (SS-21) ikke en rækkevidde, der overstiger NATO's Lance-missiler.

Endelig vil flyleverede kernevåben ligesom nu være eneste mulighed for at ramme sovjetisk territorium. Af samme grund vil modernisering omfattende udstationering af et luft-til-jord-missil imidlertid også kunne ses som en måde

at ændre den eurostrategiske situation på. Den vil derfor kunne være et stærkt incitament til paralleloprustning fra Warszawapagten side. Dette må sammenholdes med, at Warszawapagten ikke i øjeblikket besidder et sådant missil. Eventuelle Øst-Vest forhandlinger om reduktioner af kortrækkende kernevåben vil også blive meget svære, hvortil kommer, at våbenkontrol- og nedrustningsforhandlingernes historie viser, at det er langt lettere at holde kontrol med landbaserede systemer end med sø- eller flybaserede.

Det vil i den nuværende situation ikke svække Vestens sikkerhed, at man undlader at modernisere. Vesten har en betydelig konventionel kapacitet. Selv bortset fra land- og flybaserede systemer i Vesteuropa råder Vesten over et større antal amerikanske søbaserede kernevåbenspræghoveder, hvoraf nogle direkte er underlagt SACEUR, og endvidere over betydelige flystyrker med kernevåben, som hurtigt ville kunne bringes til det europæiske område.

Hertil kommer de franske og britiske kernevåbenstyrker, og endelig har Vesten et overlegent industrielt og befolkningsmæssigt potentiale. Tilsammen betyder dette, at risikoen for et angreb, også uden tilstedeværelse af kortrækkende kernevåben i Vesteuropa, må anses for meget begrænset.

Argumenter for modernisering

Politiske argumenter:

Øst-Vest-forholdet har i det seneste par år bevæget sig ind i en ny fase af afspænding. Endnu er dette en svag og skrøbelig proces, hvis videre forløb, man ikke kender.

Den nuværende situation kan derfor ikke direkte være anledning til markante ændringer i de vestlige landes forsvarspolitik, hvor målet fortsat må være at holde forsvaret på et højt teknisk niveau. Fornylse og modernisering af militær kapacitet er en langsigtet proces, der primært styres af økonomiske og teknologiske faktorer. Disse indgår naturligvis i en politisk sammenhæng, som må være baggrund for eventuelle beslutninger, men ikke kan og ikke bør tillægges større politisk signalværdi, medmindre der er tale om klare oprustningstiltag. Ligesom NATO ikke tillægger Sovjetunionens stadige modernisering af sine kernevåben nogen videre politisk (i modsætning til militær) betydning, vil Sovjetunionen ikke have grund